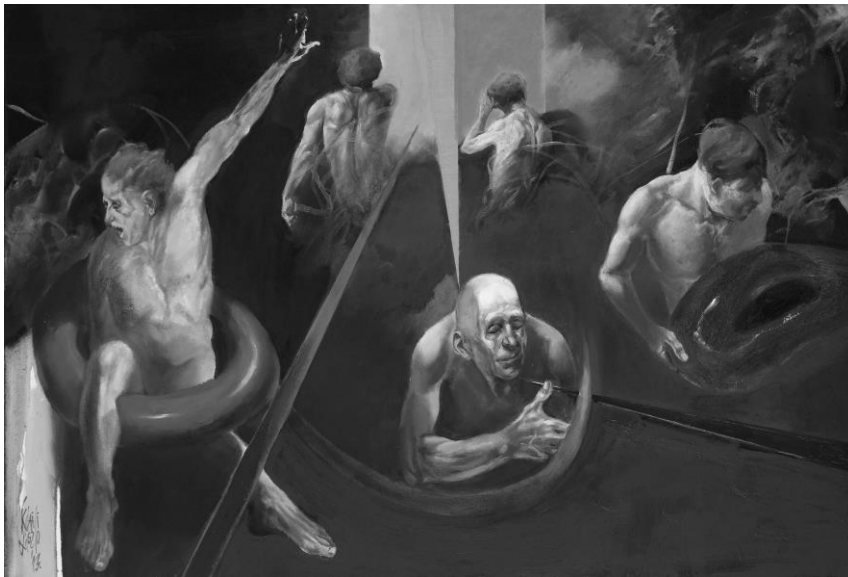

tem Marikának, hogy akkor hozzon még egy kört, de Marika visszaintett, hogy vége, lejárt az időnk, és elhessegetett, ahogyan a tyúkokat hessegeti el az ember a baromfiudvaron, hogy most aztán már húzzunk a jó büdös francba, mert éjfél lesz pár perc múlva, és nem vagyok hajlandó ezt tovább hallgatni, tette hozzá önérzetesen, majd látványosan leszedte az asztalokat, az alkoholistát kilökdöste az ajtón, az ötvenes tanárt kitámogatta a szeretője, az egyetemisták is elkotródtak, s az időközben betévedt poétánk versét fennhangon szavalva, abban hangosan tiltakozva a rendszer, Marika és a Turiszt ellen, kivonult az ajtón.

Itt ülök és várom. Ismét a Turisztban, ismét egy fröccs és Marika társaságában. Tegnap azzal váltunk el, ma folytatjuk, ma befejezem a történetet, mondta Kriszta, még elmondom, még el, csak hallgass meg, már nincs sok, mondta Kriszta szinte esdeklőn, mikor elváltunk egymástól az Astorián, és hiába mondtam volna, teljesen fölösleges, hiszen úgysem fog történni semmi, semmi az égvilágon, én is elmondhatnám, de nem mondom, úgysem fog történni semmi, meghallgatom, meg én, mondja csak el, mondja végig, ha akarja, öntse ki a lelkét, öntse csak ki, ezen már úgysem segít semmi, senki, se én, se más. Szóval várom, Marika áll a pult mögött, készíti a fröccsöket, az alkoholista már a sarokban, s lassan betévednek az egyetemisták, az ötvenes tanár és szeretője, lassan mindenki itt van, mindenki, aki csak számít, már csak Kriszta hiányzik.

SZABÓ ÁBEL: FERENCVÁROS